

Nr 70.

Av herr **Bengtsson** i Kullen, om upphävande av stämpelskatten å inrikes växlar.

Stämpelskatten å inrikes växlar hör till de minst populära bland skatter. Detta förhållande enbart utgör visserligen icke något tillräckligt skäl, för att staten icke skall pålägga densamma och sålunda avstå från den inkomst, som den giver statsverket. Men däremot bör det förhållandet, att den drabbar så orättvist, att den långt ifrån att träffa endast kapitalet och den kapitalstarke, som från början synes vara avsett, tvärtom träffar den kapitalsvage och kreditbehövande, utgöra ett synnerligen tungt vägande skäl för staten att söka undvara denna skatt. Enigheten om dess olämplighet synes också vara synnerligen stor. Och skälen mot dess bibehållande hava så många gånger och med sådan styrka framförts, särskilt inom Riksdagen, att det torde vara onödigt att här lämna någon rekapitulation av densamma; deras giltighet har på intet sätt förminskats.

Trots den allmänna insikten om växelstämpelskattens olämplighet, finnes den dock kvar. Efter att första gången hava införts 1894, upphävdes den redan 1898, men återinfördes 1909 av statsfinansiella skäl. Oppositionen emot densamma var dock mycket stark; den tog sig uttryck i massmotioner inom Andra kammaren, och redan år 1912 beslöt Riksdagen avlåta en skrivelse till Kungl. Maj:t, varuti hemställdes, att Kungl. Maj:t måtte taga under överbäggande, huruvida stämpelskatten för inrikes växlar kunde upphävas och ersättning för de genom densamma inflytande medel beredas statsverket på sådant sätt, att växelstämpeln även för den närmaste framtiden kunde beräknas icke bliva behöflig för statsregleringen. I statsverkspropositionen till 1913 års Riksdag var emellertid stämpelskatten å inrikes växlar upptagen, och

finansministern, som stödde sin åtgärd på ett utlåtande av statskontoret, beräknade den i 1914 års budget till 2,000,000 kronor. Icke desto mindre väcktes vid 1913 års riksdag inom såväl Första som Andra kammaren motioner om växelstämpelskattens upphävande. Motionerna, som behandlades i kamrarna först mot slutet av riksdagen, avslogos. Under den rätt långvariga debatten i Andra kammaren medgävo dock även de, som talade för avslag, att denna skatt var olämplig och orättvis, och det var huvudsakligen med hänsyn till svårigheten att i riksdagens sista timme besluta upphävandet av en skatt, vilken i budgeten för det kommande året medräknats till ett så avsevärt belopp, som beslutet om skattens bibehållande fattades.

Några sådana hänsyn borde dock icke nu föreligga. Statens inkomster stiga, och med iakttagande av en även rätt blygsam sparsamhet torde det ej vara någon svårighet för årets Riksdag att besluta om utgifterna på sådant sätt, att den orättvisa skatt, som växelstämpelskatten är, kan undvaras.

På grund av vad ovan anförts hemställes,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i kungl. förordningen den 18 september 1908 angående stämpelavgiften, att stämpelskatten å inrikes växlar upphäves.

Stockholm den 24 januari 1914.

Emil Bengtsson.